

Mäles tus le naam at

Armuline

1907. a kevadel.

See heleras sinakas taevae sääl
nagu Jumalik õnnelaim
ja karguse sügavustel käis;
mis ikka ei mäistnud muudaim!

Sini taeva sügavustesse paas,
ähe hinge viis vaasa ta -
ja lühemata igavikul kumiseb teel,
kus vae kib mälestus ka!

Ühe kurbõndga õe mälestus

1907 kevadel.

Läen: õe on õieis valge mu eel,
on uduõrnalt hellu w kurbmeel;
Läen: tean ai nult, et armas Tan sind!
punnõite lüh nast on rahu tund sind:
ei tea kus ilmas, wile mu tee-
ja kuhu jäial, perale see.
mu kodu on täiesti ka, Tani allcel
kuid jäl ma ei ela! ei kusiil veel!

Läen: õe on õieis valge mu eel
on uduõrnalt hellu w kurbmeel
Läen: tean ainult ei armas Tan sind!
punnõite lüh nast on rahu tund sind.

1908 a kevadel

Süü tunde ma mure, laia ja nutu

— — —
ja jatkan seda muinas justu
kui kevadel kukkub õunekägu
on rume nooruse unenägu ...

Kui suutava pürita sina
on igatsus mulle ja ise mina
kui nägemata pilve loogu
kaon õunekägu, justu loogu ...

Kui hüglad laened kaldale jõudes
jõust kahavad, lähemale jõudes
süü kaavad! tunde ma võimu-tööta,
kaon ise ja noorus ja loatu mööda.

Kõik elu nii õitseb ja närtseb ja suigub

mu fōā pord wāremetena tūigub ;
ke tūunewad aja mardwat rutte,
need ai mowad : kurba muinas jette!

1908 a kevadeõul.

Kätt waewas sundsin -
 su juuksid tundsin
 nii tasa pui

Kesk unekestle
 su otsa este
 ma andsin suund

Ja selle juures
 soow mõtle suures:
 jää kätte mu arm!

Sääal saugel.

Sääal saugel ehakallas helgib
 üs õuis muinasjutu linn,
 kus armu, mälestad, mu armas,
 ma sinu seitsis elasin!

Pa tule tagasi! Kord wabest
 me näeme kadund õune weel,
 saab leitud eluteel meist kahest
 tru armastu, ja kindel meel.

Sääal saugel ehakallas helgib
 üs õuis muinasjutu linn
 ja minu saatu wae mull'selgib:
 nii üsinda ma elasin! -

1909 suudel.

Sind mõdumaale ootades .

Toome õitega mure end katab
ja viirulid närvivad ka,
tunne õitsevat kevadet matab -
ja hinges on valaja Jä!

Ajad läöwad kui uue rõõsu ära,
kui lauguse kurali kum viis -
pööre ilutsev ihade rõõm,
ünni juunel hing sunast siis . -

Elu vob meie südant kui ahel,
vorse maailma hädade rõõm:
meid ühendab lauguste vahel
kui kallis Jä, siuline õm!

Toome õitega mure end katab
ja viirulid närvivad ka,
tunne õitsevat kevadet matab -
ja hinges on valaja Jä!

Gustawatil teedil põu nin.

Põles sha all emajõe Oeri;
 Tuul paitab, ja väsi nii kell.
 Pord su we õil nake nesi
 sin väi sime ringi - lōi veel...

Lōi käävi pool nesa õisest tundi.
 Ma mäles, Jan sel ges ti sind
 Siis euse nōr wal; suurt sundi
 meel tundi : kui armastab mind!

Südi kingades, põnnib õa Tuule,
 mu nähtu justawal teel,
 õhu sinise, südi purbule
 väib armama jälgesid veel.

1909 a suvel.

O. Põine wiibi!

1908 sügisel hr walter.

Chair tun wadu metra warjus,
mu hing näil igatsuse teed,
mind rutsus elu: waba, töömu,
kuid õitwad zala mureseed!

O saugelle = mu põine = lähel!
ei tema suure jõua teel,
on särke igawene loatun
ja elu siht ei wustu eel.

O põine wiibi - meel sind ihuol
ja hing näil igatsuse teed.
Kuid elu ja mu põine rutsus:
mind õitwad zala mureseed!

11
Tuneluis.

Sa wübid rāralises Jāwā,
mu lumi walge Tuneluis -
ja sup led pāisrekürte laintē,
m si wadel tee manti helu:
nēst Jāwast pāhe üles helgib
su igatuse hülge tee,
kui kus sumata pāisred jāwā
ka igādesti kangele — !

1909 a

Enne kokkusaamist.
1912 a sügisel.

Kui jälle kokku saavad tutvad hinged
võõrad : pea katkeb elukee!
süü teadmisel käivad viledad ja viined
ja keltund lehti tüis pole täis meele!

Kuid Rahu tõsta õnnistades päsi
ju ühe surma kannatava maa:
Hing palvetamast seni ei ei väsi -
kui õnnistusest ta ei ora sa...

Kui Sina ära sõitnud alid.

1912a sügisel.

Tu päike jätab jumalaga
mu suveaasta - armas ma-
maa õelmete ja sumi naga
ja väljad, metsad kullana.

Kuid päike paistab üksilduses
mii algusest nii otsani
õel ilmaruumi läb matuses
ku lugemata tähegi

Näin ilmaruumi sügavuses
mu kõrval tähti langevaid
näin ilmapilves helenduses
me kaduv soatus vedomaid!

Kui hukk läsivad ja jäiwad
tääl tähed ilmad lüües
mii sureliste soovid näiwaad
ja pöörsed pühamad!

Oh üürisused eluajad!
 mil nukkameelred nähtused!
 Mis tähendavad mässlerajad?!
 Mis tundwad soojad südamed?

kui päine jätab jumalaga
 mu elu ees vareva -
 need sürimised jäävad aga
 laul sügiseist kui lei näha.

24 päev.

See päev mu mälestuses veel
 mu tuba salo liina ehtes
 kurbilus, vaikin õhtu eel,
 kas kanna taga sügis lehtes;
 ma laua kohal kumardes:
 laps ruldse unistava prääga,
 nii väiseks jäänud mäteldes
 ja seetši elu kurva hääga.
 - Sa rändad juba kauguses -
 näin päine nukker taevarajal
 nii madal sügisraugus;
 kui kurb ma alin läinud ajal!
 lei või mu igatsuse liel
 mu voodi laual õisi kui val
 kui alid siin ta õitres mil!
 päev sügise alla vajus.

Sinilille.

Ja nägin kella arus ära, ara
 kus rüüpest külmal xewadel ju vara
 ta ette heelaalt põlwi tagin end

"Kui sinilille nesa lume siin ja jääd!
 Küll pääsest tõsta tahad mäwa
 küll öösel magad mure mõte palges
 küll wähe sinul aega, elu hääd!"
 Kuid mine säest Sa punitumata jääd!"

- - -

Äs alnud newade kül m vara siis
 aeg ühte üks me teed kord
 silmapilguks:

uus päev kui lumevalju üle wilgub
 sest ajast kuhu peitus paradüs.

Kas mäistsid sa mu igatsust ja mind:
 Su riilmist püüdsin kinni päiseküre
 Su ligi oles tundsin
 ja niilille tooma ootsin sind

— — —
 Kui läbi õhu kallistas mu käsi
 ei armast armastusest süda väsi:
 Sind saaga üks maailma elu sõit.

Ilm hädaorg mu ümber õudne
 must!

kes rütkus maha niilille ara?
 kes rüüstas armastuse-ainguvara!
 kes röövel rikkus rahu, talnuid
 kust?

Ilm hädaorg mu ümber õudne
 must!

Kunna, ainduse .

Kewadee, 1917 a.

Suure waiuse waldawa iluza wae
 õhtu pumendos patustel
 andsin noaruse ajale armgasti wae,
 seda õhtut ma enam ei näe!

Uha roosapõõs, kullas linn, taewas ja maa,
 mida enam mi näha ei saa.
 Tautsin miuna sin, sinuga ühte leed
 vastu loitwat suurt uha leed.

Ja mu armsam! ma wärsin ja õõrsin
 sind
 es su uusi - poisiluse! need,
 kuhu puijasin liied, mis maatgid
 mind -
 vastu taewast uha teed!

Gule, loiti määl elutus, imeline;
 nagu loor nagu kindlus näis!
 Ohtu saarel oli nargastus: väinud!
 Teed sinna me päralt näis.

Oli jäänud mul lillesid kätte veel
 nida anda ära si wõi!
 ja nii ruina tõudisin
 naugel Teel;
 aegu uusi maailma loi.

Ainult

Ainult suruda lilledesse näe
ja lõhnu hingata!

Ainult õuneda sõrd rukkunud õunekõr
ja õun vrsuda!

Minna punde alt läbi: õlmete sa
ja tunda mis: armastada.
ju hiline õutu: kuid aeg ei raa
ja prime ei tule ra.

Minu lilled te valged, õrnad, hääd
aell minna teiega!
Mehed õunigid te praal: kuhu lääd!
must said need lilled sa!

Surun lilledesse ma enda näe
ja õunin rukkemaalt
Mingu mäeda must õis! kuid:
aeg ei raa!
wal tunda ilusalt!

Oa ses ah musid majad, mago liun!
 Oa suwine, hamas ja sae!
 Kui õhku - ma õielega uitasin;
 mu meeled - sui juulte sae!

Su wärowast isse wiis Jühi fee,
 piisä pēh mata jain tis see!
 Dui inglid naa hellunud alid: wii,
 neid seegi ei nāe - ju nii!

Sin puu Järid maha need liied
mu näed;
ehk astud uist üle - ja naed.
Sin unu wad! tallata, pääl
neil,
ju päwa jal musil J'el!

Ahastures!

- Oh pühi palget silmadest!
 üns ingel annab sulle kätt!

- Oh ingel mis na oled Sa
 mu sõna sulle: wabasta!

- See ingel on Su armastus
 lään põis, mis üal elab sus.

õutul
 (Pärast formelsetõppu.

Õnnel mälestus.

1904 a. ühingu tähtpäev

Ta sul väiksest heledast mu pärisse
ja üli südamega neevade
ja järel aga kumma mure läise
mu rinda kooa, walu suline.

Best naerates, radu, töömu, palge
kord ära muu Tawasinasse
ja waju warja, pöuapile mu walge-
mu udu nerkis üle ilmade.

Kuid mälestuse wime väiksest, helgil
mu hing, loidab, wäl mu pärisene
mu ometawad hõmardawal helgil
jõi Tule kirjane ja hülgoa tee.

(Mure lapse lauludest)

(1914. a. novembri-kuu Saaremaa saaritsid)

Kõik tulla võis võis tulla kum ja kum
 kuid läinud aja hauast tagasi:
 si praeguse ühise õue si püü, mil pelu,
 mis siinua wangi jääwad alati!

Küll wangi üle näen ma owa fowat
 ja kinni pandawat raudwärowaid.
 Kuid Pünadel, mil ajad mõnda raowad!
 mil näewad õuned omi pärisemaid?

Imeliom mallelun .

Ja laula!

Ja laula malle ilusaid uul laule!
Mu arm sam! rest wari mud oen ma!
Las jonda kōia, elus, nii suurele aule,
Ker wai ki - ei nuta, ei naera ka!

Ker wai ki kui kiwired uulit rad, majad,
teed, tuled ja kirkutornid, räl!
kui sügisel, udused taewa rajad -
kui tähed Linnutee radade pääl.

4

Mul õitsewad lilled ja põlewad tuled:
mu arm! laps wõine ne oen ma!
teel kardad, - must õu minu et küsib: kust
- taas, - perirees tahaw ma puhata!

Mul kitsad ja wäikesed kingad on jalas,
ei tea, kas linnas nüüd elan ma!
Kas, kodas wõi kasteris, ilma talas:
Sind arm samat atsi hind, ootnud ma!

Mul oliwad kihlused! 3 aastast aega,
ju tunnen ja armastan arm nam sind,
kuid sind ei al nud - ei aega praegu
ei hoolt ega armu. O! maitse ja mind!

Sa laula mull' lusaial uue laule
 mu arm xam! Sest wāzi nudaler ma!
 La jōnda xōid, elu, ni suurel aull-
 per wai ki, ei nuta, ei naera va!

September, 1917a

Mida pisarad nii häkki sulgemata! Ette!
 muud võõrast maske näole - rahva ees,
 kõik mõni imestab näie vaali sees
 ja uppunud oma valu silmadetle:
 jää alla sumardan ja nutan endamisi
 mu südamesse üsni neist ei näe,
 ne vaatavad! Waid seda tean ise
 ja rüppe langetat siis norgaet endakä.
 Ke pühit pisaraid!? Kui laps ma nutan palju
 ja sulgemata suured silmadetle,
 mis häkki ova neid - üvri. Ah, see palju
 mi peavad altmaa haalikad, mil teed
 on kurguse ja sügavuse vahel -
 kus wili sedes alla lundal dett!
 ja la need nagu lõpe mata ahel
 kui haledane sula helkiv keet.

(Reinvaldi ar. ful)

Septembari kuu, 1977 a

Valwades!

Valwades on piirad aad,
mida sõine tunda saad;
näed: küs, tallab viha jalg -
väsimees, heelund palg;
Ristilöödud: keele näega;
ära vääritud: väimsa väega!

Valwades mel: mere laht;
mõtted: laine kroonil waht;
mured: laiad rabasood;
ilma selu perioot!
Valwades on õõd sui pürgud;
mõte: lind, kel vastu wärgud.

Kulits, paarid, naer ja kuld:
vaid kiw' kurat tõmbab tuld;
üle tee rait pögu, must:
nõu nii lähel mõõda, kust?!
- mida walwad nende paikes

ass mi leeri w Kurat!?! - Wai sseu.

Oatun, kōuui'n siin: Sa näed;
 kül me fawad jalad, näed;
 wale Wangi ilm on all;
 wai kiw fawas üle wal!
 Walwade, wa fahad minna
 ingl nese ilma, liuna!!

Pleow huiid: "säwaut"! Sa näid.-
 Kelle pärast "põuunid näid!"
 - Oatun oma arm samat
 poolu tel siin Tulewat
 ära eosind on fa siuna
 xeret muuta ilma, liuna.

Nägin tel sind Tulewat,
 lähed, - wass pord reisatad!
 Oatun: puni Väitew Arm
 laotab kuma - ingl saarm
 üle siin meelte, hingel -
 ilmaäde, elusinge!

Sa Jalw!

Sa Jalw mu armas, walge, loaris,
 Sa elu, mäs ja imeliis,
 Sa ilu, aeg, Sa igawid!
 Ei wista enam sinu kooris
 mu laulwis meelis mare piisk.
 Nii nagu on meis - neitsis, noaris
 see ainult: ilma tulewid!

Käepuidas mösle Jiiwad wawad
 ja laulwad meeld mustuwad -
 ja nia mulda pustuwad;
 Döis ürsis Jundes, Kuhu wawad:
 neid leidwad laulest lugjad.
 Mu rasped mätled meeli taowad,
 weel, pärast surma, suuniwad! -

Jaa, palju laule, lühti, lühti,
 täis kingi satud raamatuid:
 kui nägid kergelt naerwaid müid.
 Kui odasid Sa farwis tehti!

Aeg armastas meid! õnne luid!
 Ei alnud waelle neitsil ehti
 waid raspeid taid wõis aastad,
 suid

Suur tulewus, su päse antud
 heile jäntid, loand lumised.
 Mu palgil' noasid jümised,
 mis tundeist titema on pandud.
 Sa ilu aeg, sa ligi mid
 uun ilm sa oled, meie rautud!
 Nartsissid Alpid lumised!

Armas .

Detsemberikuu 1917 a
Mwantes .

Välw, rinau, värg roosa, paistuses;
lõõka küri 'hom mi pune päipe heidab,
ja walgu wäri seb mu südames;
päia mõle muul ja ilu alla heidab!

Helk läbi pilwi liigub - päin eses -
nes ingel tübi walgusega laotab!
kesk rina wate, jalda jaalides -
ja waiakul lennul igawuse kaotab.

Mu wangi nambri wäinse akna es
jää härmas, helgil tema lennu ilu
nii wäinseis kris talli rädemais
küel on mu sammer pime, must ja wili!

Kurb meel, oi ilmad kiwiriuletud,

Su laps ma magon raske elu aja:
 min äratada mind on juletud!
 Ei ole midagi mulil mast waja.

Ja ingel, õrnus, tuled, naerates -
 ja ülenimind südi mähkmes, mähkid:
 On mähkmed wale walged
 valguses.

- Laps mille pärast sina nutad
 ahid?!

Kõik tähed maetud prausse valguses
 ja aega on meil enesega olla
 on inimesed tarul, talgusel;
 me juure isse kelgi poole tulla?

Kui omi tübi olen pahanud
 ma watan süle. Sind ja wiiu rist ära
 Su üle talve tuul on uhanud -

fulm puna põs kis, silmis põlv sara.

Ja sügav, väsinute rahwatus,
mis jälle heidab üll sinu lauge;
mull'ingel põueldes Suur Tõgatsus:
üm paradü, on raug, raug, raug!

Siin kiuni silmi, pira rata nuruses;
sänd alla leitud nargad ketis,
Külmis, naudus:
loal uut maailma mõte! Aegades
ma lendan, lapsed, otsin teid weel
üles, haudus!

Januarikuu 19189
Kwaster.

Heellumus.

Stuk, tera, kōhe, arongh on taewadale
ja päisrelaodile roosa helge uh pal
māe nūna üle, sinas nōmme nālwi
maa nūgawarss walge lumerpuhke.

Kui wāras, surmauuline ohae -
ja mare ju loidal paugel, paugel, paugel.
Mul heellumus: ei is oella zaa!
Ees ingel lendas, praitaw tūw mu
laugel.

Sa heellumus! leed läbi taewaste
ja pürgute waid minna, minna,
minna;
nii häawi ilmuu hārda hingele
Sa putrud kuhu-järge tule sinna!

Quld, jooi ilusat nūid palle
palle

Sa tähti peenest pähe, südame:
 maal praasta händu, -valu walla,
 ja jalge alla ahelad wõid tulla!

Mäkelä .

Kuoli Oskari 1917

Püll ümberd tulewad nii hädad tervid
 Ja meelele üle - armad -
 ja loodus jõude rünnakid!

— — —
 Mõrased mõtted - on kui toored kivid
 ja nende all loob värvima maa
 ja ära pöördavad neitsid -
 surwad nunnid.

— — —
 Hula mehi alula ei liisa saa!

— — —
 Kui sumas üle aasta tuhanelle
 Kui tule ja õiguse suur otsirühm,
 Lõu läbi miljonite südame
 Ja seadus : yadene elusunn!

— — —
 Ja selle läheduses eemast koides
 ei olegi läinud elust paugule:
 mis kirmus kuni näitab! itja soites
 Lääs mõtleile nigan, laugelle.
 — — —

Mu sõber! ikuenda Tunde poole,
 ja oma künge riise müdene!
 Siis kaunad wäl maailma elu hoole,
 mu õune pääl pool mure, mure!

Urmas

Januarimuu 1918 a.

Sa armas.

Min rest, et surma palvatus, su palgel
ja ilmes mustad vood kui püüdnud maa:
si inimene unustada saa!
Nes põlvkond ja palus sinu järgel
võin olla ingel - endast ead mata.

Sin nägin, et: kui meeleheitel valvab
Sind rõõmus saatam ligi salaja:
hoor naeris jälgi naeru mõheta,
nagu vss su naise rõõja
salvab
ja kuidas su näojooned muudab ta!

Sa armas! Võõram, paugule must laenuq
^{kui} kind enam Sind ei tunnud ära ma:
Oh! kui mu valu nutab salaja!
Suur ingel on siis raaga süga väinud
kui armas just oel nüüdgi tunned
sa.

Garter, Januari vsm 1918 a.

Kahet sedes karmi tõnu .

Ma seess astnud sadaorda üle enda!
ja sadaorda eunast surmanud,
et mitte haavata Sind! õigest, väikest
venda!

Kurb armastuse ihu nüüd lenda lenda
lenda!
ei üalgi saa bodus seda maad,
kus sunnitakse wihama oma
venda!

— — —
Si ole ahelaid meil ainult väike jalus
vaid enda mees, mõõkis, süüetes.

— — —
Maailma Koit! on tõusnud hingevalus.

Muaster,
Detsembrikuu 1907 a

Aasta puhul.

Las jäävad maha igavikku ajad,
need armu saamatad ja hämarad.
Mie laulwad valged inglid äratajad
nüüd väimepühäl - elle tulevad?

Las jäävad maha igavikku ajad
need armu saamatad ja hämarad!
Oo suure hunded inglid äratajad
mu sõber! Sulle seda laulavad.

Ültsõnu nime pühade
lau päeval 1918a.

Mu armas

Mu armas sulle äits vad minu lilled
ja hinges paisab nagu päine.
On iga viis, et tunne see!
ei tea isegi.

On lootus, mul sulle väikseid palve:
ja saadad ära väikseid päevi halve,
mu rasvaid, mureid, sarvi õid,
mu valu, aimeid, vaevasid mu töid.

Ja oled hää: nii ära, imeline
Sind tunnen oled! Kui lungegi
Mu armas suure rõõma, inimene
ja paarlase, kes tuli tagasi!

Nii alati, - nii sulle, minu armas
on pühendatud kõik mu elu siin.
Su ligi kaab mu südame suure pün:
suur üksildus! Sa armu iluduse

Su riinual puhata mul, Väsikul.

Sii nõõm rann rann, nii üliinimeliseet,
 nõõm ilusügow muul ütseb mui,
 ja illegama liian zii ma bus
 me päewad, oad pöie õune
 läheduse.

— — —
 Maailma lunastas ju armastus.

91
Ma podust unistan, mis on nii ilus,
see podu on Su juures armas mul!
Kroost meeleitval õhtul, hommikul
mis ajad leidvad ünni Toas, wileu
münd nagu wäetit last nesk pundostu,
nisk abistust ja mahajäetud nii
dwi walest ual peegi poegi;
nii palmin wariwut ma gatsuri
dwi püüni tan ma wälja mõle kari
Su poole läbi pauguse. Ei näe!
Wõim waata nägmata tundewäl.
Ei, armas, süda armastusest wäri.
Oh ole ünskord mulle Sa nii ligi!
oh ole ünskord mulle Sa nii hääl!
et üle mure, piirarate, higi
ma naeratan - nii õnnelik
Su ligi!

Kas usud suurele elu sisse sa?
 ja raatus, õune antud jumaliku!
 mis, tuleme word elus vastastikku
 ja tunne me koos, mis on armastus.
 Me-paunad päevad aeg viis igaviku!
 Muid! uuri päevi on me ajal veel
 ja võise - hädad mis usud eluteel:
 mis tunne, üheteise ligi juu;
 Mis õnneli süd oled võime me veel!
 Mis juusti mis on nevad nühid teel
 ja üle jawa jõuel päinse valgu
 on meie õnneliku uue algus!
 Mis raugnud, mis loodas minu meel
 kusteisele päe anname me veel;
 me tunne õrna suure hellumuses
 ja õige läpematu armastuses
 mis on me voodis, misvi, meie el.